

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter volja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Lord Salisbury.

Ko je na Angleškem padlo Gladstonovo ministerstvo, hiteli so prijatelji njegovega naslednika na prerokovanje, da bode lord Salisbury delal za angleško politiko čudeže, ali vsaj bolje vodil angleške stvari, nego-li je to bilo mogoče liberalnemu Gladstonu. Take glasove drobili so tudi avstrijsko-nemški publicisti, katerim je Gladstone na krmilu angleškem bil trn v peti. Privoščili so si to veselje z zavestjo, da bodo konservativni lordje Salisbury, Churchill in drugi hitro padli po Rusiji in sploh vnanjo angleško politiko zasukali v protislovanskem zmislu. Gladstone so črtili zbog njegovih simpatij za Slovane in nastop torykabineta so pozdravljali z nadejo, da se bode odslej angleška vlada dala voditi od najodločnejše antipatije zoper slovansko Rusijo. Že ta nadeja pa jim ne kaže biti izpolnjena. Ministerstvo Salisburyjevo živi v veri, da je politiko Gladstonovo odobraval večina angleškega naroda, in o vsaki priliki nadalje dokazuje, da se ne sme pretrgati zveza politike angleške, naj že bodo na krmilu liberalci ali pa konservativci. Tako pa neso mislili in delale tudi prejšnje angleške vlade. Ko je ministerstvo Gladstonovo prišlo do vlade, učinilo je v Afganistanu in v južni Afriki korake, ki so bili čisto protivni črtežu, ki si ga je bilo na to stran zamislilo ministerstvo Beaconsfieldovo in če se tačas lord Salisbury tako strogo drži tradicij svojega prednika, ne zgodi se to zategadelj, ker je uverjen v absolutni njih nujnosti, nego zato, ker nema svoje politike ali pa se mu vidi, da je zvrševati ni mogoče. Lord Salisbury res dosedaj še ni ničesar storil, česar ni pripravil ali osnoval njegov prednik. Kadar se povzdiguje emisija egiptovskega posodila kot uspeh torykabineta, ne bi se smelo zamolčati, da se je to posodilo moglo le dovršiti, ker je liberalno ministerstvo složno postopalo z drugimi vnanjimi vladami. Dokler so tories bili v opoziciji, protivili so se tudi temu postopanju. Ako nadalje spor z Rusijo ni še postal hujši, zasluga je to premenjene taktike konservativcev, ker so, odkar vladajo, pohlevni, poprej pa so kot opozicija Gladstonova bučali tudi proti Rusiji. Tudi konservativci ne marajo v boj za emirja, četudi bi ta moral odstopiti zemljo, ki so jo tendenciozno poprej imenovali „ključ za Indijo“, narobe čuje se, da nameravajo sami emirja pripraviti, naj se zavoljo ljubega

miru umakne iz prelaza, ki ima sicer zanj velevažen pomen za slučaj vojne. Prav tako malo občudovanja vredna je konservativna vlada glede na Egipt. Če bode odposlani Henry Drumond Wolff kaj dosegel za ureditev Egipta, dosegel bo to le s pripomočjo evropskih držav. Egipt pa se da urediti le tedaj, če ga ostavijo Angleži, če torej konservativna vlada odstrani politikó, ki jo je pričel bil konservativni Beaconsfield ter nadaljeval v svojo neslavo liberalni Gladstone. Kje je torej tista prorokovana veleumna vnanja politika Salisbury-jeva?

A osobito glavna stvar vnanje angleške politike, sedanji odnošaji z Rusijo neso se čisto nič pojasnili in poboljšali izza nastopa konservativnega ministerstva. Meručak, dejal je Salisbury 5. dne t. m., ostane pri Afganistanu, Pendždeh pa pri Rusiji; tako je ukrenila še prejšnja vlada in od tedaj se ni od nobene strani oglašil predlog, ki bi predrugačiti mogel to uravnajo; tudi glede na Zulfikar je še vse pri starem, kakor je bilo, ko so tories prevzeli vladu. Rusija, — dejal je še posmehljivo angleški premier-minister, želi kaj več pozvedeti, kaj naj se razumeje z oznamenilom „Zulfikar“. Potem takem išče Rusija, da bi se prepričal. Zakaj je lahko uvideti. Tories in zlasti njih poglavarja, lorda Salisbury in Churchill, očitali so ruski vladi, da ima lažljivo politiko. Morebiti že zavoljo tega svetovalci carjevi ne marajo ničesar dogovoriti z angleškimi konservativci, ki bi potem tak dogovor uporabljali v agitaciji za prihodnje volitve. Tudi angleško in drugo časopisje toliko pripoveduje, da so se z novo vlado odnošaji Anglije do drugih držav hipoma zboljšali; temu nasproti hoče Rusija pokazati, da prijazni odnošaji z Nemčijo in Avstrijo za Anglijo še neso vse, da bodo še le tedaj popolni, ako se pridobi tudi Rusije udanost. In slednjič se ne sme prezreti, da bodo slabe posledice odlašanja z rešitvijo rusko-afganskega vprašanja veliko hujše za Anglijo, nego li za Rusijo. Ako ministerstvo Salisburyjevo ostane v službi tudi po novih volitvah čez mesec november, potem utegne mej Rusijo in Anglijo priti še več prepornih stvari. V Londonu so menda do dobrega uverjeni, da v afganskem sporu Rusiji ni le do Herata, tudi ne le do Indije, nego da ruski krogi ta spor zavoljo tega gojijo, ker mislijo po njem priti do Carigrada. In sir Henry Drumond Wolff baje ni bil poslan na Bosporus, da bi utrdil angleško vladu v Egiptu, marveč, da

bi pobijal ruske nakane, ki grozijo Turčiji. Angleži namreč še sedaj ne mislijo na to, da je treba s svojo krvjo braniti, kar so si s krvjo pridobili. Le naprej trdi angleško časopisje, da Rusija gleda le na Carigrad in da je Avstrije in Nemčije dolžnost, preprečiti osnove ruske, Angliji pa da ni treba z orožjem proti Rusiji zastopati svojega gospodstva v Indiji. Iz vsega tega je jasno, da o hvalisanih osnovah Salisburyjeve vnanje politike dosedaj še ničesar ne vemo in da rešitev sleharnega vprašanja, ki poprej ni bilo dognana po liberalcih, je sedaj z ozirom na bližnje volitve odložena za več mesecev.

Q.

Požiralnik narodnega imetka.

(Dalje.)

Sploh ga ni veselja brez pijače, brez žganja. Če Bog hiši milost skaže, če podeli novorojenčka, pije se žganje „na dobro srečo“, pije ga oče, pije ga mati, pije ga babica, vsa hiša žganje pije. In da je zraven tudi kaj smeja, se kozarček pomoli tudi novorojenemu detetu pod nos, češ, „na dobro srečo“. Čeprav bi se ravno pri tacihih prilikah moral pomisliti, da bode odslej naprej gledati treba, kako se bode otrok preredit pošteno in v božjem strahu, začne se ravno takrat trositi denar za gostije, za pijačo in ko je otrok goden za šolo, nema ni obleke ni knjig, ker se je že za njegovo rojstvo bil dolg napravil z žganjem.

In kaj še pri ženitbah in na svatovščinah! Če se je prejšnje čase snubačem na mizo postavil bokal vina, sedaj se ženitna pisma delajo pri bokalu žganja. Na potu do notarja se ustavi voz pred vsako žganjarnico, ker je pred pustom ali po zimi, žganje pa „tako pogreje“. Nevesta, če poprej ni znala, nauči se žganje piti na tacihih potih. Človek nerad o človeku kaj tacega verjame, toda prigodilo se je že večkrat, da sta ženin in nevesta, da so svatje prišli vsi opiti v cerkev k poroki, tako, da jih duhovnik ni mogel poročati in je bil primoran, odložiti jih za drugi pot. To pa je že kaj navadnega, da poroka pred cerkev privriska, da se svatje idóci k poroki, ne vedejo kakor ljudje, ampak se zvirajo kakor brezumna živina. Pred poroko se za to skrbi, da pijača vsakemu glavo zmeša. In z zmešano glavo se že usedejo za mizo po poroki. Tukaj je navadno tovariš, ki „nosi zvonec“. On naprej, drugi za njim. Pije se za stavo, kdo več more; pije se, kakor da

LISTEK.

Za dragocenim korenem.

(Iz življenja kitajskih pogozdnikov.)

(Povest A. Ja. Maksimova, posl. I. P.)

XV.

Drvenje.

(Dalje.)

Pustolovci so napeli vse sile in brez vsega prizanašanja potegnili za okrvavljene noge!... Zaslislalo se je nekako sumljivo hrustanje in tresk. Ali je zapokala kaka suha veja, ali kaj drugega bilo je težko uganiti... Iskatelji ženšena hoteli so še jedenkrat potegniti, pa pri tej priči so spustili okrvavljene noge iz rok. Kri jim je zastala v žilah... Lasje so se jim ježili. Na čelu so se njim prikazale hladne kaplje mrzlega potu. Kaj je je prestrašilo?... Začutili so, da so se Seo-kvi-jeve noge oživele in krčevito se stresle. Iz gošče se je zaslislalo jedva slišno mučno stokanje... Brez prizanašanja vlekli so za noge živega človeka!...

— Živ je še! zaseptal je Lonhou in pobledele.

— Kak vrag ga drži tam!?

Seo-kvi se je krčevito gibal z nogami, da se je jedva videlo. Lonhou ni spregovoril besede, hitro je s sekuro naredil uhod v goščo in skril se v nji. Li-fu in Ki-se ostala sta na stezi v tistem pričakovanju. Čez jedno minuto vrnil se je Lonhou z bledim prestrašenim obrazom.

— Pojdemo!... rekel je stokajoč starejšina svojim tovarišema in hitro stopal je dalje po stezi.

— Kdo ga tam drži? vprašal je radoveden Ki-se.

— Pes crkne po pasje!... Sam božestveni Fo ga je kaznoval za zločin proti svojim tovarišem, jecljal je Lonhou s tresočim glasom.

— Te čudne besede so še bolj razvnele radovednost Ki-se-jevo.

— A si ga videl? vprašal je.

— Videl! odgovoril je odkritosrčno Lonhou.

— Od česa je crknil?... Ali je bil živ, ko smo ga vlekli za noge?... pristavil Ki-se.

— Da, živ! Pes crkne po pasje!...

— Najbrž je bežal in padel, nadaljeval je tiho Lonhou. Pal je na obraz... Nataknil se je na oster štor!... Štor ga je držal, a mi smo ga vlekli!... Crknil je!... Glavo smo mu skoro odtrgali... Nu, pes crkne po pasje!... trdo in zlobno pristavil je in hitro stopal po stezi.

V tistem strahu šla sta Li-fu in Ki-se za svojim vodjo. Strašna smrt tovariša ja je hudo potrla.

Lonhou bežal je hitro naprej. Dobro je slutil, s katere strani je pribežal Seo-kvi. Tu pa tam so viseli po grmovji koščki pavolnatega blaga in jasno kazali, od kod je prišel Mandžur. Lonhou šel je pogumno. Preverjen je bil, ako pojde po tej stezi, da pride na zadnje na kraj, kjer se je Seo-kvi spustil v beg... In res so zvečer pustolovci prišli na tratino, na katerej je dvakrat prenočil Seo-kvi, ko je kakor blazen iskal basnovito dolino Ula-Džana. Bistro oko Lonhou-a je takoj zagledalo Mandžurjevo puško. Poleg nje je ležal smodnikov rog — kateri so tako dolgo in strastno iskali. Starejšina je hitro pobral rog in s tresočima rokama ga odprl.

— Polen je! zakričal je vesel. Seo-kvi je pre-

bi bilo treba žejo ugasiti za vse življenje. Toda brez žganja se ne opravi nič. Navadno ga že miza ponuja poleg vina. Če ga pa na mizi ni, skoči se k sosedu, tam se „posladka“ z žganja kozarčkom. Prav pogostem razpade takšna svatba na dva dela. Možje, čvrsti možje se podpró s kolomcem in zadremlejo za mizo, prespijo prvo pijanost. Kakšne grdobije, kakšne človeka nevredne neslanosti se navadno pri tem govorijo in delajo! Ko se je pa takisto prespalo, začne se z novega, začne se drugi del neskončnega pijančevanja. Nihče tedaj ne pomisli, da utegne v kratkem biti vsega tega premalo, kar je danes preveč. Z omamljenostjo, s pijanostjo mora se končati vsaka svatovščina, in ker je vino za to predrago, seže se po žganji, če se sme vsaka taka nesrečna zmes tako imenovati.

Že to pa kaže, koliko je pričakovati od tacih zakonov. Le redkokedaj se zakonsko življenje boljše nadaljuje, kakor se je bilo pričelo. Mož in žena, ki se na svatovščini pokažeta žganjarja sta tudi po tem. Gorje pa človeštvu, gorje narodu, ki ima tacih zakonov! Dandanes mladina ni dosti prida. To pa zategadelj, ker nima ali ni imela starišev. Stariši, ki pijo žganje, za otroke svoje ne marajo, če bi za nje marali, pustili bi žganje, a tega ne storé; pravijo, da tega storiti ne morejo. Otroci tacih starišev so sirote, prave sirote. Bolje bi zanje bilo, da bi jim tako stariši umrli in da bi rajši potem prišli v tuje roke, pod tujo streho. Jabelko ne pade daleč od drevesa, to je star pregovor. Oče pijanec, mati pijanka, tudi otroci postanejo pijanci. Otrok še ni odprl prvič oči, že ga zalivajo z žganjem. Ko pa spregleda, vidi tudi, kaj delata njegova roditelja pijanca. Kolikokrat smo videli pijanega očeta, da je imel svojega sina v naročju, napajal ga s peklensko pijačo, a vmes se mu je jezik zapletal v besede ostudne, da je bilo groza! Vse pregrehe, vse surovosti, vse živinske lastnosti, ki izvirajo iz pijanstva, zlasti pa iz žganjarstva, dan na dan so razgrnjene pred očmi mladine v njeno grozno pohujšanje. Tisti, ki so pred oltarjem obljubili živemu Bogu, da bodo svoje otroke vzredili za srečno življenje in za nebesa, tisti takisto podkopaše svojim otrokom vso časno srečo in pripravili so jih za pekel, predno še je bila otročja volja toliko razvita, da bi se mogla braniti napadov od svojih pravih starišev. Ali ni veliko bolje, da takim otrokom Bog stariše vzame?

Tudi žalost ne mine brez žganja. Kjer je še navada, da se vaščani zvečer ali po noči zberó v hiši, kjer leži mrlič, tam se postreže tudi z žganjem. Brez žganja ni družbe in ni tistega besedičenja, ki je navadno tako nespodobno, celo pregrešno vpričo mrliča. Pogrebeci morajo se poprej napiti žganja, predno naložijo krsto na rame. In ali si je potem mogoče misliti grši, razuzdanejši prizor, kakor videti pijane pogrebee, ki mej tužnim zvonjenjem, mej ganljivim petjem in mej pogrebno molitvijo z opletavimi nogami nesó mrliča k zadnjemu počitku? Ne, to ni mogoče. Žalibog pa, da so taki prizori čedalje pogostejši. Prav tako neprimerno in globoko pregrešno je, kar se godi še zelo široko pri nas po pogrebu, pri „pogrebščini“ ali pa „za sedmino“. Po pogrebu se ide domov ali v prodajalnico ali v krčmo. Vdova, če je še taka sirota in če tudi se jej niso še posušile poslednje solze, gledati mora, da napravi „pogrebščino“, da napoji pogrebee z žganjem. Če tudi ima za to napraviti dolg, ranjki

ne sme iti po suhem s tega sveta! Jedno zlo, neskončna lakomnost za žganje rodi „pogrebščino“ in „sedmino“, a z le-temi pride še veliko drugega neprimernega, kakor vselej in povsod, kjer se nespametni ljudje zbirajo okolu nesrečnega žganja.

(Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 18. avgusta.

Nemške liberalne časnike je jako razdražilo, da je Praški župan nazivljal v svojem nagovoru novega nadškofa grofa Schönborna primasa **českega** kraljestva, ki je živa priča nerazdeljivosti te kraljevine, varuh krone sv. Vavtava, katero ima po starih šegah varovati, dokler je presvetli vladar v nekem posvečenem trenutku ne dene na glavo in s tem sklene posvečeno zvezo s svojim narodom.

V **Bukovini** začena se pravoslavna duhovščina pritoževati proti poljsko-katoliški propagandi. Nedavno je Črnoviški pravoslavni metropolit Andrejevič objavil nek protest proti temu. Črnoviški metropolitiski konsistorij se bo pa pritožil pri ministru Taaffeji. Bukovinski državni poslanci so neki z metropolitom jednakega mnenja in bodo to stvar spravili še v državnem zboru v razgovor.

Shoda **katoliških časnikarjev** v Solnogradu prošlo soboto se jih je kaj malo udeležilo, kakor se poroča. Kaj se je na tem shodu posvetovalo in sklepalo, še ne vemo.

Vnanje države.

Pri odkritji spomenika Chanzy-ju v Le-Mansu je narod ruskemu vojaškemu attaché-ju baronu Frederiku napravil veliko ovacijo. Množica je klicala: „Živela Rusija!“ To kaže, da narod **francoski** simpatizuje z Rusijo, ker vidi baš v Rusih svojega bodočega zaveznika, ki bode njim pomagal ponižati oholo Nemčijo. Pri banketu rekel je minister notranjih zadev, Allain-Targé, da francoska demokracija želi mir, kar je pa ne sme ovirati, da se ne bi pripravila na vse slučaje. Admiral Jauréguiberry se je izogibal rabiti besedo „republika“. Rekel je pa, da bode vojska vzlic vsem krizam in preprirom ostala složna. Minister de Freycinet opravičil se je pismeno, da ni mogel biti prisoten.

Ker je Anglija zasela port Hamilton, je Rusija sklenila z vladno na **Koreji** neko pogodbo, po kateri pride Koreja pod ruski protektorat. Ruski častniki bodo znanprej izobraževali korejsko žandarmerijo. Korejski agent bode v Vladivostoku, ker tam biva mnogo korejskih podložnikov. Mej Vladovostokom in večjimi mesti korejskimi se bodo osnovala brzozjavne zveze. Reka Tuman, ki dela mejo mej Korejo in Vzhodno Sibirijo, se bode odprla trgovini, katero bodo pa nadzorovali samo Rusi. Ta pogodba je jako vznemirila Angleže, ki bi bili sami radi se ukoreninili v tej državi.

Kakor je znano v **Nemčiji** državni poslanci ne dobivajo nikakih dijet. Ker bi pa vsled tega mnogi manj premožni ne mogli shajati v Berlinu, jih pa podpirajo stranke same. To je pa že Bismarcka davno jezilo, ki bi menda najrajši, da bi v zboru sedeli večinoma uradniki, kateri bi plesali kakor bi on godel. Uradnik namreč nema nobene izgube, če je poslanec, kajti svojo plačo vedno dobiva. Sedaj so si izmislili nekaj posebnega, kako bi zaprečili, da bi poslanci od volilcev ne dobivali nikakih odškodovanj, da jih zastopajo v zboru. Tožiti je hočejo pri sodniji. Dobili so neko staro določbo pruskega deželnega prava, po kateri dajatelj denarja za kako nepošteno ali nedovoljeno dejanje ne sme zahtevati nazaj, kar je dal, kajti to pravico do takega denarja ima le „fiscus“. Po državni ustavi pa noben državni poslanec za svoje parlamentarično zastopanje ne sme dobivati nikakega plačila, tedaj je to nedovoljeno dejanje, ako so poslanci od svojih

volilcev dobivali kako odškodovanje. „Fiscus“ ima tedaj pravico jim vzeti, kar so dobili od volilcev. Vse je radovedno, kako bodo sodnije to svar razsodile. Ako bodo za poslance v neugodnem zmislu, bode to posebno hudo zadelo socialnodemokratske poslance, ki nima jo navadno nobenega premoženja.

Po poročilih iz **Sudana** so se Kartumci uprli Mahdijevemu nasledniku, Abdullahu in ga 26. julija umorili. Sedaj v Sudanu ni nobenega pravega vladarja več. Načelniki posamičnih rodov so popolnem nezavisni, in napadajo drug drugega. Egipčanom v zvezi z Angleži ne bode težko Sudana pokoriti, ako se polotijo tega dela.

Brazilijsko ministerstvo dalo je svojo ostavko, ker je večina zbornice mu nasprotovala. To je obžalovati v tem oziru, ker si je baš ta vlada jako prizadevala, da bi mirnim potom odpravila robstvo.

Dopisi.

Iz Kozes 18. avgusta. [Izv. dop.] V naši dvorazredni slovenski ljudski šoli v Gorenji Šiški se nemški jezik, se ve da prostovoljno, toliko usiljuje, da gospod učitelj, ne zmené se za pripoznana zdrava pedagogična načela, brez vsacega zadržka ali odgovarjanja vsprejme vsacega učenca koj s pričetkom prvega tečaja v svojo nemško posebno uro, in si dá za to plačevati po 1 gld. od učenca, ali od manj premožnih po 50 kr. Kaj menite, gospod učitelj, je li ustreza to pravi pedagogiki? To germanizovanje naše dece po našem g. županu Galetu še ni zadosti. Dobil je „prefel“ tam doli iz Ljubljane, da mora v tisto „Luckmannovo šolo“ (Šulferajn jih je sram imenovati) šest naših slovenskih fantov spraviti in hajd na lov. Glejte, tako le modruje: V tisti Luckmannovi šoli je vse zastonj, še tistih 50 kr. si prihranite, katere tukaj plačujete, in fant se bo popolnem nemški naučil, da vam bo vsa pisma od sodnije, od okrajnega glavarstva, od davkarije ali Bog si vedi od kod z nemškega prestavil na slovensko. Ne bo treba od hiše do hiše za to prosjačiti. Uradniki pa, saj veste, se ne bodo nikoli zaradi vas slovenski učili. Blizu tako le se prigovarja, zmirom človek ni pri roki, da bi ljudem pravo povedal, in — g. Luckmann veselite se — vaša šola bo polna nemške dece. — Na koliko so taksirali druge vasi v Ljubljanski okolici, še ne vem, bom pa pozvedel in Vam hočem poročati.

Iz Savinjske doline 17. avgusta. [Izv. dop.] Gospod urednik! Zadnjič sem Vam poročal, kako podkopava Celjski šolski nadzornik Ambrožič tla našemu strokovnjaškemu listu „Popotniku“, in kako zbada one učitelje, ki so na list naročeni. Ni mi treba več govoriti o tem, vsakdo vé, kako razumeva nadzornik svojo nalogo, kateri na tak način zaprečuje napredovanje učiteljstva. Naznaniti Vam moram danes nov dogodek njegove taktnosti. Absolvirani kandidati prosijo za učiteljske službe v njegovem nadzorovalnem okraji ter se poklonijo — kakor je to dandanes obče v navadi — gospodu nadzorniku. Kako pa vsprejema mogočni gospod inspektor mlade, za svoj poklic vse goreče učitelje? Prvo vprašanje njegovo je: „Sind Sie ein Deutscher oder ein Slovene?“ Plaho odgovori vprašanec: „Rojen sem v J. tukaj na spodnjem Štajerskem in sem Slovenec.“ Na to nadzornik: „So, aber das sage ich Ihnen vorhinein, national dürfen Sie mir nicht sein!“ S tem je razgovor končan in prošnik otide pobit in ves preplašen. Trese se po vsem životu in si misli:

sul ves smodnik v svoj rog, najina je pa proč vrgel kje . . . Nu, zdaj pa hajda! . . . Zdaj bomo siti in pred zvermi se bomo branili . . . Hej, Ki-se! . . . poberi puško! . . . Sedaj bomo vsi imeli puške, nič nas ne bode pokončalo . . . Smodnika imamo dovolj . . . Zdaj je že pozno, tako bi nastrelili divjačine za večerjo. Nič ne dene, to noč bomo že še prestradali, korenje bomo grizli, — potem bomo pa živeli, kakor bomo želeli! Jutri bomo zopet iskali koren . . . Ej, Li-fu, Ki-se, nadaljeval je Lonhou. Od nepričakovanega veselja bil je postal zgovoren. — Ej, kaj tako debelo gledata. Hitro naberita subljadi in naredita ogénj. Tu prenočimo, a potem pa pojdemo za žen-šenom. Naberemo ga na stotine! . . .

Vesela pustolovca sta hitro izpolnila povelje starejšine. Čez nekaj minut je svetlo gorela grmada na poljani.

Vspreh je uplival na iskatelje. Veselili so se, pozabili nedavne nezgode, in postali zgovorni. Do pozne noči pogovarjali so se o tem in onem, zidali zlate gradove in sanjali o bodočnosti. Začeli so peti. Utihnili so še le pozno po noči . . .

XVI.

Nevihita.

Minulo je nekaj tednov. September se je približal svojemu koncu. Pustolovci vrnili so se domov po nenavadno srečnem stikanji po gošči. Dnevi so srečno tekli. Spoprijeli so se nekajkrat z zvermi, a vse se je dobro izšlo za iskatelje. Oboženi s puškami so je lahko uspešno branili. Prejšnji dogodki naučili so je paznosti in previdnosti. Nič več se ni posrečilo zverinam nepričakovano je napasti. Tiger, dva pantra in rumeno-rujavi medved postali so žrtve svoje predrznosti. Prvi si je zmisllil napasti klateže neko temno noč, pa podrla ga je krogla Lonhou-a, ki je stražil stanišče. Na tak način je starejšina Lonhou k desetim korenem žen-šena pridejal še tigrov žolč, — jedno znanih kitajskih zdravil proti mnogim boleznim. Predrznih pantrov se neso mogli tako srečno znebiti. Zveri, samec in samica, sta h kratu napali potnike, ko so lezli po ozkeji zviteji stezi iz jedne soteske v drugo. Napad se ni izvršil nepričakovano. Iskatelji so že iz daljave zagledali ropni zveri v gostom listji prob-

kovega drevesa; zveri sta vendar, če tudi pred smrtjo, napravili škodo. Bilo je tako-le: Ko so potniki zagledali pantra, ustavili so se kakih petnajst korakov od drevesa in pripravili puške. Zveri sta čakali, ljudje neso hiteli. Lonhou sam izbral je samca in prepustil samico tovarišema . . . Razlegli so se skoro istočasno streli . . . Samec je visoko poskočil in zvalil se na stezo. Krogla ga je ubila. Samica je težko ranjena naredila velik skok, zaglala se v Ki-se-ja in ga podrla. Bila je kratka, a obupna borba. Zver in človek sta se zvila v čuden klopčič in valila po okrvavljenem potu. Utikati se v to obupno borbo ni bilo mogoče. Vse šanse so bile na strani Ki-se-ja. Gibanja težko ranjene zveri neso bila dovolj močna in spretna . . . Čez jedno minuto se je končala borba. Zver se je zvijala v predsmrtnih bolečinah. Ki-se se je je znebil še dosti srečno. Levo roko mu je zver hudo razgrizla: kajti Ki-se bil je to roko porinil v grlo zveri, z desno jo je pa z nožem smrtno zabodel v život. Razen obgriznene roke so se na obrazu in plečih videli sledovi strašnih krempljev.

(Dalje prih.)

„Joj, kaj me še čaka, da me je gospod nadzornik že sedaj, ko me je še le prvič videl in ko me še ne pozna, tako ostro posvaril. Polovica njegove gorečnosti za lep poklic pa, ki si ga je izvolil in za kateri se je toliko in toliko let z vso marljivostjo pripravljala, ostala je v nadzornikovi sobi. In res, moral bi biti človek že precej jeklen, če bi ga take besede prihodnjega predpostavljenega ne osupnile, ne dirnile. Omilujem Te, mladi tovariš. Toda pomiri se in ne ubegni; pomisli, da nesi sam, ki si moral take slišati zato, ker Te je rodila slovenska mati. Ko stopiš v svoj poklic, poprimi se z vso močjo dela, natančno izpolnjuj dolžnosti svojega stanu, ljubi svoj narod in jezik ter ostani, kar si — pošten Slovenec. V vestnem izpolnjevanju svoje dolžnosti in v živi ljubezni do svojega naroda in jezika bodeš našel vselej tolažbo za žaljenje in preziranje, ki ga bodeš skušal še večkrat v življenju zaradi narodnosti svoje, zaradi svoje značajnosti in poštenosti. Spominjaj se tedaj še pesnikovih besed, ki se glase:

Kedó je možák,
Strupéne se kupe ne brani,
Sladké se nikdár ne vpíjani,
No vedno ostane enák,
In vedno ohrani
Si pókoj sladák!

To mladim tovarišem. Naše poslance pa še jedenkrat nujno opozarjamo na delovanje tega šolskega nadzornika!

Iz Ormoža 17. avgusta. (Ciril in Metodijeva svečanost.) „Zdaj so bili Slovenci veseli, slišati velika čuda božja v svoji besedi!“

Ta rek časopisca Nestorja se je skoró za vsem zopet uresničil dne 9. t. m., ko nam je tukajšnja Čitalnica priredila „Ciril in Metodijeva svečanost“, kakeršne se tega značaja po besedah slavnostnega govornika razen v Gornjem gradu ni bilo na slovenskem Štajerskem. — Slovesno sv. mašo, pri kateri je pel čitalnični pevski zbor, račil nam je služiti velečastiti g. dekan Švinger.

Krasen vrt g. Zinka pa nam je združil do štiri sto čestilcev sv. slov. blagovestnikov in nad vse nas je razveselilo, ko so se bratski nam sosedi Hrvatje jako mnogobrojno udeležili naše svečanosti.

Dobro zastopana bila je tudi vsa okolica.

Pod vrlim vodstvom g. kaplana vršil se je vspored v vso zadovoljnost, k čemur so razen dobre Šmarske godbe pripomogli čitalničnemu pevskemu zboru pridruživši se pevci Ptujski in Središki, kojim gre za to lepa hvala! Golobičice naše pevkinje zavživale so svoje zaslužen priznanje, ko so jim hrvatske sestrice pri mešanih zborih ploskajoče svojimi nežnimi glasovi prizivale „živile Slovenke!“

Velečastiti g. Bož. Raič narisal nam je jedernimi besedami življenje in delovanje sv. blagovestnikov v obširnem in krasnem govoru.

Po dovršenem vsporedu nazdravljala sta si bratska naroda hrvatski in slovenski, kar nas je navdalo z velikim navdušenjem, v katerem nas je bratka sloga družila v pozno noč.

Red bil je izvrsten in vse dobre volje, samo naši nasprotniki se jeze kritikujoči v Mariboržanki po svojem naš vspeh, kar mi z zadoščenjem na znanje jemljemo.

Pravila družbe sv. Cirila in Metoda.

(Dalje.)

Podružnični zbori.

§ 11. Na ustanovni podružnični zbor skliče družbenike družbeno vodstvo ali njegov pooblaščenec. Vsaka podružnica ima vsako leto svoj redni letni zbor, katerega skliče nje prvomestnik. Prekoredni zbor pa je sklicati vselej, če ga zahteva petina vseh podružničnih udov ali če ga ukaže družbeno vodstvo.

Podružnični letni zbor.

§ 12. Podružnični letni zbor naj se snide v prvih treh mesecih vsacega leta in je sklepčen, ako je bil vsaj osem dni pred pravilno (§ 11.) sklican in, kakor je krajna navada, naznanjen. Predseduje mu prvomestnik ali njegov namestnik. V njem se prebera načelnštva letno poročilo in naznanila družbenega vodstva.

Vsak družbenik, ki ima glasovalno pravico (§ 5.), sme želje izreči in nasvete staviti. Ako tem večina pritrdi, predložiti jih je veliki skupščini, ali družbenemu vodstvu v posvetovanje, a to vsaj do 1. maja vsacega leta, ako so hoče, da pridejo potem pri prvi veliki skupščini tistega leta na vrsto. Na dalje voli zbor vsako leto z novič načelnštvo in podružnične zastopnike za veliko skupščino (§ 14).

Glasuje se z nadpolovično večino pričujočih; voli pa z listki. Ako je prva volitev brez uspeha, naredi se ožja volitev. Pri enakem številu glasov odločuje pri glasovanju prvomestnikov glas, pri volitvi pa žreb.

Velika skupščina.

§ 13. Redno veliko skupščino je sklicati vsako leto jedenkrat v peletnem času. Kraj ji določuje družbeno vodstvo. Prekoredna se skliče, ako jo sklene družbeno vodstvo ali družbeno nadzorništvo, ali če jo za gotov predmet zahteva desetina vseh podružnic. V poslednjem slučaju je veliko skupščino naznaniti v 14. dneh potem, ko je zahteva prišla do družbenega vodstva.

Povabila na veliko skupščino je z dnevnim redom vred 14 dni pred primerno razglasiti.

Pravica udeleževati se velike skupščine.

§ 14. Velike skupščine se udeležujejo s posvetovalno in glasovalno pravico

- a) častni družbeniki;
- b) pokrovitelji;
- c) udje družbenega vodstva;
- d) udje družbenega nadzorništva in razsodništva; in
- e) zastopniki od podružnic.

Število podružničnih zastopnikov ustanavlja se tako, da je na vsacih 50 družbenikov jeden zastopnik; vendar pa mora vsaka podružnica najmanj po jednega imeti.

Pooblaščenec in sklepčnost.

§ 15. Podružničnim zastopnikom je dovoljeno, pooblastiti namesto sebe kogar koli izmed družbenikov; vendar jeden pooblaščenec ne more za druge podružnice oddati več glasov ko 5; od zastopnikov svoje podružnice pa tudi več.

Velika skupščina je sklepčna, ako je 20 opravičenih glasovalcev pričujočih. Ako se jih ne zbere toliko, naj se skliče druga skupščina, katera je potem, ako dnevi red ni spremenjen, sklepčna, brez ozira na število pričujočih.

Opravila velike skupščine.

§ 16. Velika skupščina obravnjuje in sklepa o letnem poročilu in računu, ki ji ga dasta družbeno vodstvo in nadzorništvo, o zvišanji ali znižanji družbenih doneskov, o nasvetih družbenega vodstva ali od podružnic, o premembi pravil in o razhodu družbe, ter voli družbeno vodstvo in njegovega prvomestnika, družbeno nadzorništvo in razsodništvo ter častne družbenike.

Družbeno vodstvo se voli za tri leta; pa vsako leto izstopi jedna tretina. Prve dve leti določa žreb vodstvene ude, ki izstopijo. Nadzorniki in razsodniki pa se volijo vsako leto iz novič. Glasuje in voli se z nadpolovično večino glasov. A prememba pravil se more le z dvema tretinama in razhod družbe le s tremi četrtinami glasov pričujočih glasovalcev v redni veliki skupščini skleniti. Pri volitvah se glasuje z listki. Ako je prvo glasovanje brez uspeha, naredi se ožja volitev. Pri enakem številu glasov odločuje, kedar se glasuje, prvomestnikov glas: kedar se voli pa žreb.

(Konec prih.)

Domače stvari.

— (Rojstni dan presvetlega cesarja) praznoval se je v Ljubljani kaj lepo in svečano. Včeraj zvečer bil je velik vojaški „mirozov“, danes jutraj rano pa budnica. Ob 8. uri v Lattermanovem drevoredu poljska maša, katero je služil vojaški kurat gosp. Pribožič, v jako lepem po g. Matijanu izdelanem šotoru. Na travniku bili so postavljeni razni oddelki posadke Ljubljanske: 17. pešpolk baron Kuhn, 97. pešpolk kralj Milan, 20. lovski batalijon, ulanci, topničarji, sanitetni oddelek in veteranci Ljubljanski. Glavne dele maše markirali so vojaški z dešaržami. Streljalo se je izvrstno. Ob 10. uri dopoldne bila je velika maša v stolni cerkvi, katero je služil knežskof dr. Misija in katere so so udeležili: deželni predsednik baron Winkler, z uradniki deželne vlade, finančnega ravnateljstva, prokulture, pošte, nadsodnije svetnik Kočevar, z mnogimi svetniki deželne sodnije, državni pravdnik Perše, z mnogimi uradniki, deželnega glavarja zastopnik cesarski svetnik Murnik, trgovinske zbornice predsednik Kušar, mestni župan Grasselli, z mestnimi odborniki in magistratnimi uradniki, deželni šolski nadzornik Smolej in mnogo profesorjev gimnazijskih in realnih itd. Popoldne bil je vojaški banket v kazini, pri katerem je svirala vojaška

godba. Mej mašo označevali so streli iz kanonov na Gradu glavne dele. Popoldne so streljali s kanoni, ko se je pri banketu napilo na zdravje presvetlega cesarja.

— (Nemškutarska lojalnost.) Na Bledu združili so se odlični patrijoti gospodje v odbor, ki je kakor vsako leto v proslavo rojstnega dne našega presvetlega cesarja priredil jako lepo svečanost in veselico na jezeru. Na programu bila je mej drugim tudi tombola, za katero so se nabirali prostovoljni darovi za dobitke. Nabralo se je veliko in lepih dobitkov, kajti vsakdo dal je po svoji previdnosti kaj primernega. Le baron Lazzarini bil je pri tej priliki, kakor sicer v marsičem, čudna izjema. Dal je za tombolo dve statueti cesarja Josipa in knjigo baje z naslovom „Das Heldenbuch des deutschen Kaisers“. Narodna prislovica sicer velevala, da se darovanemu konju ne sme gledati na zobe, vendar pa je v tej zadevi naše mnenje, da to darilo ni bilo niti taktno, niti lojalno. Ni nam do tega, kake kipe in knjige hrani gospod baron Lazzarini mej svojimi stenami, niti nam je briga, kako berilo mu posebno ugaja, preverjeni smo pa, da bi baš on, v svoji lastnosti kot c. kr. umirovljeni polkovnik ne bil smel v proslavo rojstnega dne našega vladarja pokloniti knjige, v katerej se proslavlja in v zvezde kuje bitka pri Sadovi. Odbor za svečanost na Bledu bil je tudi jednacega mnenja in poslal je baronu Lazzariniju „Das Heldenbuch des deutschen Kaisers“ z jako umestno opazko nazaj, rekoč: Gospod baron se je menda zmotil. Ne bode se praznoval rojstni dan nemškega cesarja, ampak rojstni dan našega avstrijskega cesarja.

— (Vsi česki listi) prinašajo povodom prihoda Slovencev v Prago jako laskave članke, v katerih srčno pozdravljajo prišlece. „Pokrok“ ima na uvodnem mestu članek „Od Triglava do Krušných hor“, ki razpravlja naše razmere, naš položaj in pravi, da narod slovenski veže Avstrijo z jugoslovanskim svetom, ki je zlasti poslednji čas dobil veliko važnost. Država potrebuje takega posredovalca z jugom, kjer si mora iskati tržišča za svoje proizvode, državi bode na korist, ako bodeta narod česki in narod slovenski napredovala in cvetela, da bodo uresničene besede „Od Triglava do Krušných hor“.

— (Gospod Ivan Petrovič) filolog iz Peterburga, bil je pretekli teden v Ljubljani ter odpotoval proti jugu. Namenjen je mej drugim na Grško in Bolgarijo.

— (Dijaške veselice v Vipavi) v 23. dan t. m. udeležiti se deputaciji „Savinjskega Sokola“ in „Tržaškega Sokola“.

— (Poročil) se je gosp. Ignacij Fajdiga, učitelj na gimnaziji v Rudolfovem, z gospico Palmiro Simuničovo.

— (Ogenj.) Danes dopoldne ob 11. uri začelo se je kaditi izpod strehe Galetove hiše (št. 2) na Glavnem trgu. A mali ogenj bil je takoj ugašen in škoda je menda neznatna.

— (V Toplice na Dolenjskem) došlo je do 15. t. m. 1118 gostov.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Česka Tribova 17. avgusta. V Prago popotujoči Slovenci in Hrvatje pozdravljeni po občinskem zastopu, društvih in drugi mnogobrojni množici. Društvo dam in nad 300 družih osob navdušeno pelo „Kje domov muj.“ Pristrčno bili pozdravljeni tudi na postajah Usti, Nad, Orlice in Brandys.

Chocen 17. avgusta. Na postaji vsprejeli bratski potovalce Sokol z zastavo in godbo ter na stotine gospej in gospodičin. Pozdrava udeležili se občinski zastop, gasilno društvo in Sokol z zastavo, katerim se je pridružil tudi občinski zastop iz Visocega Mesta. Nežne roke dičile so Slovence z brezštevilnimi šopki.

Pardubice 17. avgusta. Mestni župan godba, Sokol in deputacije 18 društev vsprejmo Slovence z navdušenimi govori in „Na zdar!“ kliči.

Kolin 17. avgusta. Župan, Sokol z godbo, razna društva in deputacije z zastavami in nad 5000 ljudij pričakovali potovalce. Navdušenja in bratinstva ni konca ne kraja, na stotine šopkov dame razdelile mej potovalce.

Česki Brod 17. avgusta. Deputacija iz Prage, Sokol z godbo in zastavo vsprejel pristrčno Slovence in Hrvate. Vse hiše bile z

zastavami okrašene. Deputacija Praška potem spremlja nas do zlate Prage.

Praga 17. avgusta. Vsprejem velikansk. Na stotine Sokolov napravilo je špalir. Slovenci odpeljejo se mej frenetičnimi „Na zdar“-klici, koji so doneli iz tisoč in tisoč grl in mej popevanjem pesni „Hej Slovane“ v 30 krasnih ekvipažah v zlato Prago. Utis na Slovence nepopisljiv, marsikatero oko postalo je solzno na tem velikanskem, sijajnem, iz pravega slovanskega srca izhajajočem vsprejemu. Na večer zabava v meščanski besedi, kjer so bili potovalci oficijalno pozdravljeni. V divnem govoru navdušeno pozdravil Slovence in Hrvate Ekert, jeden prvih govornikov českich. Hribar nazdravil zlato Prago in pisatelja Lego, kate-rega so Slovenci vzdignili mej burnimi „živio“-in „Na zdar“-klici ter po veliki krasni dvorani nosili. Kvartet Kitara prekrasno popeval česke pesni. Vsi navzočni bili so kar očarani in popolnem iznenadjeni na tolikej ljubeznjivosti vrlih bratov Čehov.

Dunaj 18. avgusta. Kljuba deževnemu vremenu bila je velika parada na „Schmelz“. Poveljeval je F. Z. M. Bauer. Prisotni bili: nadvojvoda Albrecht, Viljem, princ Reuss, tuji vojaški attachés, načelniki generalnega štaba in mnogo generalov. Poljski škof Gruša služil je mašo. Opoludne v sv. Štefana cerkvi služil svečano veliko mašo kneznadškof, prisotni bili: Taaffe, Kallay, Welsersheim, Orczy, Szogyenyi, načelniki oblastev, dvorni in državni dostojanstveniki. Iz vseh kronovin in iz Ogerske dohajajo poročila o slovesnem praznovanju današnjega dneva s svečano službo božjo in s patrijotičnimi članki v časopisih.

Marseile 17. avgusta. Včeraj tukaj 27 ljudij za kolero umrlo. Na Špaajskem včeraj 4522 ljudij za kolero zbolelo, 1727 umrlo.

Madrid 17. avgusta. Včeraj na Španjskem 4527 ljudij za kolero zbolelo, 1621 umrlo.

Razne vesti.

* (Prosilec, kakeršnega ni vsak dan.) Nedavno potrka nekega lepega dne nekdo na duri čakalnice v vojnem ministerstvu francoskem. „Svobodno“ zakriči nevoljno adjutant, ko se je trkanje ponavljalo in zakričal je tem mogočnejše, čim poblevejše se je čulo trkanje. Adjutant, ki je bil že praktičen, znal je že po trkanji, da trka ali prosilec ali pa kak projektant, katerih se po vseh vojnihih ministerstvih najbolj boje. K takim pripadala je brez dvojbe dolga, na pokojnega Dona Quixota spominjajoča postava, oblečena v obnošeno suknjo, držča pod desno pazuo zvezek aktov, pod levo pazuo pa veliko usnato torbo, v gumbnici na levi strani pa makovorudeči trak častne legije. „Česa želite?“ zarezal je na prišleca mladi adjutant. — „Z gospodom vojnim ministrom bi rad govoril.“ — „Da, ljubi moj, z vojnim ministrom se ne govori tako lahko.“ — „A jaz moram govoriti z njim!“ — Adjutant je ravno hotel opozoriti starega gospoda, naj zapre vrata, kar se odpre ministra kabinet. „Gotovo želite podpore?“ ogovori general Campenon starega gospoda. — „Da, in sicer Vaše podpore.“ — „Sem si mislil“, zamrmra minister in poseže v žep po listnico. — „O pardon, gospod minister, tako nesem mislil. Jaz potrebujem Vaše podpore, a v drugem zmislu. Nesem prišel prosjačit, temveč ponujat.“ — Kaj pa, če smem vprašati?“ — „Zemljišče, obsejajoče trinajst hektar v departementu Oise.“ — „Hvala lepa, dragi moj, a vojno ministerstvo ne kupuje zemljišč.“ — „Saj ne treba kupovati, jaz Vam zemljišče darujem.“ — Hvala, ljubi moj, odvrne minister, a kaj naj z njim začnemo?“ — „Prosimo, oglasi se ponižno darovatelj, na tem zemljišču, gospod minister, vzgradi se vojaška sirotišnica, za kakih sto gojencev, tako bi menil.“ — „Vi pač niste dovolj prebrisani, ljubi moj, kako Vam je že ime?“ — „Charles Heriot, umirovljen major.“ — Vprašam Vas, gospod Charles Heriot, od kod naj vojni minister vzame denar za tako zgradbo. To bi stalo kakih“ — „525.769 frankov 22 centimov“, mu seže v besedo stari gospod, „kakor je razvidno na proračunu tukaj-le.“ — „Pa kje vzeti, ljubi gospod major?“ — „Iz moje torbe“ odgovoril je stari vojak. In v brezkončno začudenje ministra in adjutanta izvelkel je stari gospod pet debelih snopičev bankovcev. — „Hvala lepa, gospod kamerad“ rekel je sedaj že precej prijazno minister, a jaz Vašega domoljubnega darila ne morem vsprejeti niti priporočati, da se vsprejme. Kajti, zgradba še ni vse. Zavod mora se tudi vzdržavati. To bi stalo gotovo kakih“ — „minister blagovolil je nekoliko računati — to bi stalo 900.000 frankov.“ — Kaj takega sem si jaz tudi mislil“, dé ravnodušno gospod Heriot in izvleče iz neznotne svoje torbe za 900.000

bankovcev. Ne da bi počakal na pobotnico, otide potem stari gospod mej brezskrajnim zahvaljevanjem ministra. Čez par minut pa prihihi zopet nazaj. „Gotovo želite potrdila?“ vpraša ga minister „Ni prav nič treba, a pozabil sem, Vi dobite še 22 centimov. Le gledite, gospod, da se stvar ne zavleče“. In res, bralo se je nekoliko dni pozneje v vojaškem uradnem listu, da je predsednik republike velikansko darilo gospoda Heriota po namenu uporabil.

Vspešni zdravilni vspeh. Vsakršno trganje po hrbtu in udih ter bolečine v členkih vspešno ozdravi mazanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem“. Cena steklenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 4 (11—6)

Zahvala.

Povodom praznovanja rojstnega dne Nj. ces. in kr. Apostolskega Veličastva presvitlega cesarja mi je visokorodni gospod ces. kr. deželni predsednik Andrej baron Winkler izročiti dal dve sto goldinarjev, od katerih je 100 gld. namenjenih Ljubljanskim ubožcem, po 25 gld. pa tukajšnji cesarice Elizabete bolnici za otroke, varovalnici malih otrok, deškemu in pod vodstvom gospe grafice Sofije Auerspergove stoječemu dekliškemu sirotišču.

Izročuje ob jednem te zneske njihovemu blagomu namenu, zmatram se dolžnim, da potom javnosti najtoplejšo zahvalo izrekam za velikodušno stolnega našega mesta ubožcem naklonjeno darilo.

V Ljubljani, dne 17. avgusta 1885.

Župan: Grasselli.

Tuji:

17. avgusta.

Pri **Slonu**: Dr. Kuarentoto, Ravasini iz Trsta. — Corele iz Gorice.

Pri **Malič**: Ring, Kolb z Dunaja. — Račić iz Zagreba. — Tassin iz Trsta. — Holzer iz Gradca. — Löwy, Lechner z Dunaja.

Pri **avstrijskem cesarji**: Fischbacher z Dunaja. — Sinkovec iz Celovca. — Macchiaio iz Trsta. — Cankurutti, dr. Forizio, dr. Ocuan iz Vidma.

Umrli so v Ljubljani:

12. avgusta: Ropič Marija, laborantova hči, 3 mes., Poljanska cesta št. 51, za grizo.

13. avgusta: Šukovec Marijana, delavka, 30 let, Cerkvene ulice št. 11, za pljučno tuberkulozo. — Jak Marija, hči privatnega uradnika, 33 let, Vegove ulice št. 9, za otrpenjem srea.

14. avgusta: Ivana Piškar, delavka, 18 let, Hradeckega vas št. 29, za jetiko.

15. avgusta: Alojzij Zorman, molarjev sin, 5 dni, Sv. Florijana ulice št. 7, za vnetjem črev. — Viljemina Bartol, učiteljeva hči, 3½ mes., Stari trg št. 17, za jetiko.

16. avgusta: Marija Bučar, posestnikova hči, 1 mes., Sv. Petra cesta št. 70, za oslabiljenjem.

V deželnej bolnici:

11. avgusta: Rožič Jakob, delavec, 35 let, za pljučno tuberkulozo. — Činkel Janez, posestnik, 42 let, za pljučno tuberkulozo.

13. avgusta: Marija Premru, železniškega sprevodnika hči, 12 dni, za jetiko. — Martin Lebeničnik, delavec, 25 let, za vročinsko boleznijo. — Janez Zevnik, gostač, 50 let, je bil umirajoč prinešen.

15. avgusta: Matevž Avšič, delavec, 42 let, za jetiko. — Peter Kosec, delavec, 26 let, za jetiko.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
17. avg.	7. zjutraj	737.82 mm.	11.4° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	735.40 mm.	22.3° C	sl. jvz.	jas.	
	9. zvečer	734.82 mm.	15.4° C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 16.4°, za 2.6° pod normalom.

Dunajska borza

dne 18. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 85	kr.
Srebrna renta	83	60
Zlata renta	108	95
5% marcna renta	99	80
Akcije narodne banke	875	—
Kreditne akcije	287	—
London	124	80
Srebro	—	—
Napol.	9	89½
C. kr. cekini	5	91
Nemške marke	61	25
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 127	50
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 168	—
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109	15
Ogrska zlata renta 4%	98	95
„ „ papirna renta 5%	92	50
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	50
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	124	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	25
Kreditne srečke	100 gld. 178	50
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	99
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	192	75

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat. nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Vabilo na naročbo

Jurčičevih zbranih spisov.

Jurčičevih „Zbranih spisov“ stoji:

I. zvezek, nevezan po	gld. 1.—
„ „ elegantno vezan po	1.50
II. zvezek, nevezan po	0.70
„ „ elegantno vezan po	1.20
III. zvezek, nevezan po	0.70
„ „ elegantno vezan po	1.20
IV. zvezek, nevezan po	0.70
„ „ elegantno vezan po	1.20

Ako pa tudi odajemo vsak posamičen zvezek, vender se priporoča, pošiljati naročnino za več zvezkov skupaj. Naročnina znaša za I., II., III. in IV. nevezani zvezek 3 gld. Za vse štiri lepo vezane zvezke 5 gld.

Naročnina za zvezek I., II., III., IV. in V. stoji 3 gld. 50 kr., za elegantno vezanih prvih 5 zvezkov 6 gld.

Naročnina pošilja se najprikladneje s poštними nakaznicami pod naslovom: g. Jos. Staré v Ljubljani, Marije Terezije cesta 5.

Naročniki dobivajo knjige franco. (22—29)

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 60 kr. izvod, ako si naroče skupno po 10 izvodov ter zanje pošljejo gosp. dru. Jos. Staretu v Ljubljano naročilno svojo 6 gold.

Odbor za Jurčičev spomenik.

Naznanilo in priporočba.

S sledečim naznanjam uljudno slavnemu p. n. občinstvu, da sem kupil od mojega očeta gospoda Ernesta Širca

trgovino z raznovrstnim blagom.

Dolgoletna zvedenost in pa za to podvzetje potrebni kapital dajeta mi poročstvo, da mi bode mogoče v vsakem obziru ustreči zahtevanju častitega občinstva.

V Žavci, dne 20. julija 1885.

(474—3)

JOSIP ŠIRCA.

V petek 21. avgusta 1885 od 9.—12.

in od 3.—6. ure

se oddajajo v najem zemljišča Velike komende nemškega viteškega reda

v Ljubljani in okrog Ljubljane

in sicer na mestu zemljišč, počenši na tako imenovanem „Mirji“. — Zemljišča v Podpeči, na Jezeru in Lipah (barje) se pa bodo oddajala na Jezeru v 27. dan avgusta 1885 od 9.—5. ure.

Za oskrbnništvo Velike komende nemškega viteškega reda v Ljubljani:

Dr. F. Vok, c. kr. notar.

(476—2)

Cvet zoper trganje

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živeh, otekline, otrple ude in kite itd., malo časa, če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliču“ z zraven stoječim znamenjem; 1 steklenica 50 kr.

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (401—7)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

C. kr.

najvišje priznanje.

Kopališče

GLEICHENBERG

na Štajerskem. (200—6)

Jedno vozno uro od postaje Feldbach ogr.-zap. žel.

Začetek sesije 1. maja.

Alkalično-murijatične in železne-kislone, inhalacije smrečevja in razpršene vrelčeve slane, (tudi kr-bine za posamičnike), pnevmatična izba s prostom za devet oseb, veliki respiracijski aparat, šumeca ogljeno-kisla kopališča, jeklene, studečene in kopeli smrekovih boček, mrzla kopanja in hidropatična zdravila, kozje mleko, gorko kravje mleko v posebno zato zgrajenej zdravilnici z mlekom. Podnebje: stanovitno in zmerno vlažno toplo. Vi-sočina nad morjem: 300 metrov.

Stanovanja, mineralne vode in vozovi naročajo se pri vodstvu Gleichenbergških kopeli.

